

BYUNGEN

Nr. 4

Sorø Akademi • 1959

15 øre

INDHOLDSFORTEGNELSE

Side 1	Forside	Side 11	Armstrong
Side 2	Annoncer	Side 12	Blebal
Side 3	Forord	Side 13	Bluff
Side 4	Kap Franklin	Side 14	Sport
Side 5	Kap Franklin	Side 15	Krydsord
Side 6	Kap Franklin	Side 16	Hollandstur
Side 7	Toner før og nu	Side 17	Den lille grå mand
Side 8	Lidt om en regnebog	Side 18	Annonce
Side 9	Sorø Skole	Side 19	Vits
Side 10	Sorø Skole	Side 20	Annonce

DIXI KONFEKTURE	Vi mødes i K I N O
HUSK! Toiletartikler køber man bedst hos H.A.Hansen A/S, Sorø	1. kl. betjening, 1. kl. va- rer fås hos byens bedste konditori- udsigt til torvet COLDINGS CAFE CONDITORI, Storgade Sorø
Det bedste uniformstøj fås hos J.M.POHLs EFTFLG. Storgade Sorø	Køb ure og briller hos FRED. JENSEN & SØN

<p>KJÆRGAARD TOILETARTIKLER.</p>	<p>I <u>Svegårds Boghandel</u> er I altid velkomne.</p>
<p>Sorø Cykelimport Vedelsgade 1 - Nye cykler og reparation! Peter Christiansen.</p>	<p>Chr. Soelberg & Søn Storgade Sorø</p>
<p>Skomager ULLERUP bor Rølighed 18 og anbefaler sig med alt til fager hørende!</p>	<p>Sorø Møbellager Reparation af lædervarer</p>
<p>Sorø Kiosk! Tipsforhandler Storgade.</p>	<p>Gå først til "KLOSTERPORTEN"</p>
<p>Sorø Dampvaskeri Kemisk tøjrenseri</p>	<p>Stort udvalg i frugt og blomster "Dahlia", Storgade 33 - tlf. 318, S. Stubbjær.</p>
<p>Folkevognen! Sorø Karosserifabrik</p>	<p>Aagaards Farvehandel Kom indenfor og lad os vise Dem vort store udvalg Torvet Sorø tlf. 281.</p>
<p>Den moderne herrefrisure AXELS FRISØRSALON. Østergade 5, tlf. 120, Sorø</p>	<p>CHR. WILLINGSHØJ Sorø tlf. 501</p>
<p>Chr. Jørgensen Foto og kino - Specialforretning Polyfoto Sorø</p>	<p>Vi køber tøj hos H. MORTENSEN & SØN</p>

REDAKTIONEN.

Redaktør: Sten Helweg.

Medarbejdere: Peer Nørgaard, Henning Sørensen, Knud Pontoppidan og Erik Nordahl Svendsen.

Tryk: Duplikeringsbureauet, Elmevej 11, Roskilde.

Årsabonnement (7 numre) 75 øre.

EFTERTRYK UDEN KILDEANGIVELSE FORBUDT!!!!

FORORD.

Nu er det to måneder siden det sidste nummer udkom, så vi er gået op til 20 sider. Vi håber, at stoffet er noget, der interesserer folk. Endnu har vi bibeholdt Kryds og Tværsen, men vi slætter den så snart, der kommer noget stof fra JER.

Vi har denne gang modtaget indlæg fra hr. Dangaard-Sørensen, og den nu afgæede hr. Thomsen. Hr. Dangaard fortæller på en fornøjelig måde om, hvorledes han lavede sin regnebog. Hr. Thomsen fortæller om skolen for 50 år siden. Vi er meget glade for disse indlæg. Det er eksempel til efterfølgelse. Sæt jer ned, grib pennen og lad nogle ord tegne sig på papiret. Der skal nok komme et resultat ud af det. Vi ville gerne beholde de 20 sider, så vi må have noget at skrive på de 20 sider. Næste nummer kommer om en måneds tid, og alle forslag må være redaktionen i hænde senest om 14 dage!!!!

Vi har jo ikke udtrukket vinderne af de to sidste Krydsord, men nu kommer det. Det blev Jens Bork 3. b og Henning Bistrup 4. b. De heldige vindere kan afhente deres præmier - to biografbilletter til Vic. på terrassen - hos mig.

Red.

Glarimester JØRN POULSEN Tlf. Sorø 219 -	KONTANTFORRETNINGEN A/S J.P.NIEISEN - Sorø.
SCHOU - Absalonsgade Største udvalg i toiletartikler!	Støt vore annoncører !! De støtter os !!!

Kap Franklin (3).

Resumé: Vi befinder os ved det stormomsuste Kap Franklin i Nordøstgrønland. Skotten Foot og jeg er alene tilbage, efter at vore kammerater, geologen Mervyn Williams og stud. polyt. Ole Larsen, er fløjet nordpå med dr. Lauge Kochs udmærkede norske pilot Hoben, der sagde, at han ville komme tilbage og hente os "om 4-5 timer". Der er foreløbig gået godt 2 døgn. Vi er bekymrede for vore venners skæbne og efterhånden lidt urolige for vor egen - især efter at vi har opdaget, at en stor isbjørn har raseret en norsk fangsthytte lige i nærheden. Vi er uden våben og har kun lidt proviant.

Mandag aften spillede vi kanasta et par timer, hvorefter vi lagde os til at sove. Vi sov uforstyrret. Tirsdag morgen var stormen stilnet noget af, og næsten al isen var drevet langt til havs. Kun enkelte store isbjerge lå tilbage. Det beroligede os noget, at isen var væk, for bjørnene holder mest til i drivisen - her er isbjørnens vigtigste jagtmarker.

Vejret var endnu så elendigt, at vi ikke kunne gøre os håb om undsætning, og så besluttede vi at gå en tur for om muligt at skaffe lidt frisk proviant i form af rypekyllinger. Vi gik ind i landet og havde ikke gået længe, før vi traf den første flok, der bestod af to gamle ryper og otte-ti flyvefærdige kyllinger. Vi samlede hver en håndfuld sten og listede os ind på meget nært hold (6-7 m). Så kastede vi. Første kast blev en forbier - eller rettede sagt to, andet kast ligeså. Men ryperne blev siddende, og i tredje kast ramte Foot en stor kylling, så den faldt ned bag en klippeblok, den havde siddet på. Han udstødte et råb af begejstring, og vi sprang hurtigt frem til klippeblokken. Men lige så hurtigt forsvandt begejstringen, og Foot standsede op med et sørgmodigt udtryk i øjnene. Bag klippeblokken lå kyllingen og baskede rundt, mens en af de voksne ryper sad på en sten ved siden af og kiggede på den med fremstrakt hals og hovedet på skrå. Foot stod som forstenet. Også jeg blev stående et øjeblik. Så gik jeg frem og dræbte kyllingen ved at klemme den under vingerne. Den døde rypekylling puttede jeg i rygsækken.

Imens stod Foot og så på mig. "Så du moderen," sagde han, "jeg tænker på, hvordan min mor ville reagere, hvis hun så mig blive dræbt af en isbjørn?" Jeg svarede, at skulle man leve af jagt, måtte man ikke være for sentimental - hvis man da ikke ville dø af sult. Men endnu havde vi jo proviant nok. Vi gik tavse videre og kastede ikke flere sten den dag.

Ved nogle store sorte basaltfjelde satte vi os i et særdeles naturligt ærinde. En fritliggende fjeldknode var af klimaet omdannet til en vældig, fantasifuld skulptur. Den sad vi og glædede os over, og jeg tænkte: Ødemarken byder unægteligt også på sine privilegier.

Iøvrigt skete der ikke større ting den dag. Om aftenen var vor pulversuppe kogt på rypekylling. Den smagte fortræffeligt, men det snakkede vi ikke om. Vi gik tidligt i vore soveposser, spillede kanasta og snakkede. Foot fortalte mig om en veninde, han havde haft hjemme i Aberdeen. Skøn og dejlig var hun, men hun havde givet ham valget mellem hende og Grønland. "Og" sagde han, "nu begynder jeg faktisk at fortryde mit valg." Jeg prøvede at forklare ham, at det er alt for tidligt at lade sig binde af en pige, når man kun er 21 år og trøstede ham med, at hans kærlighed til den vidunderlige grønlandske natur sikkert kun ville styrkes, når vi forhåbentlig inden længe var sluppet godt fra vort lille eventyr her ved Kap Franklin. Sådanne små uforudsete oplevelser måtte ikke tage modet fra en mand. "I don't like the polarbears," sagde han blot, og i al stilhed gav jeg ham ret. Jeg havde med vilje undgået at tale mere om disse infame isbjørne. Tidligere havde vi et par gange oplevet, at en flok moskusokser var kommet ind mellem teltene, mens vi lå og sov. Dette havde ikke foruroliget os, da disse dyr jo ikke er kødædende og i reglen ganske ufarlige, blot de lades i fred. Men en sulten bjørn - det ville straks være noget ganske andet! Den nat sov vi igen med en stor kniv, en avis og en æske tændstikker imellem os.

Mens vi sov vor uskyldige søvn, nærmede tre velvoksne hvide bjørne sig over isen fra syd. Men det vidste vi ikke noget om, da vi vågnede onsdag morgen og til vor glæde opdagede, at vejret var begyndt at klare op. Det var også stilnet af, og en let brise kom nu ude fra havet. I dag måtte flyveren komme!

Mens jeg skrævende stod over vor lille bæk og vaskede søvnen af øjnene, nåede en kendt lyd mine øren (nej, det var ikke flyvemaskinen), det var den vældige lyd af store ismasser i bevægelse. Endnu var lyden fjern, for isen var adskillige km ude. Men den kom hurtigt nærmere, og lyden voksede i styrke. I løbet af et par timer nåede isen helt ind og stødte imod kysten. Den faldt til ro, og stilheden bredte sig over hav og land, kun nu og da lød en knagen eller klirren fra isen. Også vinden havde lagt sig helt. Solen skinnede, og det var dejligt. Men nu ville det være vanskeligt for en Norsemand at komme ned på grund af isen, og i hvert fald ville den næppe kunne komme op igen, da det kræver en åben vandstrækning på mindst 1000 m. Ganske vist var der lidt isfrit vand længere inde i bugten, men hvor længe ville det vare? Det så ikke gunstigt ud - og flere af de store isflager, der var kommet ind, bar friske bjørnespor.

Vi blev i nærheden af lejren, for vi følte os sikre på, at der i det fine flyvevejr måtte komme en maskine fra Ellasø - og kunne den ikke komme ned, ville den i det mindste droppe en besked og forhåbentlig en riffel og lidt proviant til os.

Vi ventede og ventede, og det blev aften. Og vi tilbered-

te vor aftensmad, spiste og satte os til at spille kanasta. Vi spillede om øl. Imellem os havde vi en dåse Tuborg export, som havde stået der siden Ole og Mervyn forlod os. Vi spillede om den - men rørte den ikke.

Vi sad begge med en masse kort på hånden, da Foot pludselig lyste op i et stort smil. Han kunne gøre sig færdig, og jeg ville tabe stort, hvilket aldeles ikke morede mig. Da hørte jeg en lyd, som fik mig til at glemme alt andet. Først var jeg tvivlende, men hurtigt blev jeg sikker. "Plane is coming!" råbte jeg og smed alle mine elendige kort hen over proviantkassen og sprang ud af teltet. Der var ikke længere nogen tvivl, og snart fik vi begge øje på en Norsemand med kurs lige mod os.

Et par minutter senere kom den med et drøn lige ned over hovederne på os. Isen havde slækket lidt, og maskinen kom ned uden besvær. Der var tre mand med: Hoben, en mekaniker og den schweiziske dr. Wenk. Hoben bad os undskyldte, at han var "blevet forsinket lidt på grund af vejret." Vi fik nu at vide at Ole og Mervyn var på Ellø, hvor de havde holdt ferie i fire dage. De havde været nede ved Kuhns Ø, men turde ikke blive der på grund af isen. Vejr og benzinbeholdning havde ikke tilladt dem at flyve tilbage over Kap Franklin, så de havde sat kursen direkte mod Ellø, hvortil de var ankommet kl. 2.15 lørdag nat, glidende lavt henover vandet med benzina måleren på 0 - efter 6 timers flyvning.

Endvidere fortalte Hoben, at de for ca. 10 min. siden havde set tre store isbjørne på Nordenskiöld's Ø. De var fløjet lavt henover dem et par gange, og bjørnene havde rejst sig på bagbene, fægtet i luften med forlabberne og blottet tænderne imod maskinen. Smilende spurgte dr. Wenk, om vi havde set nogen bjørne.

Et kvarter senere havde vi pakket vore sager sammen og var om bord i flyvemaskinen. Mens vi pakkede, begyndte isen at presse igen, og Hoben måtte flytte maskinen længere ind i bugten. Da vi skulle i luften, kunne jeg ikke se meget vand, men Hoben satte fuldt drøn på, krydsede i zig-zag mellem isen - og pludselig svævede vi hen over de vældige ismarker, is var der overalt. Jeg fatter ikke, hvordan han kom i luften, men han havde åbenbart prøvet at lette mellem tæt drivis før. Klokken var nu 20.45. En times tid senere landede vi ved Ellø, hvor Ole og Mervyn smilende tog imod os. "Nå, er I dér?!" sagde Ole.

Vort lille eventyr ved Kap Franklin var forbi - nye spændende oplevelser ventede os på de blændende hvide, solglitrende gletschere mellem fjeldtoppene i Werners bjerge. Forunderlig skøn - snart fredfyldt, snart voldsom og hektisk er sommeren i det guddommelige Nordøstgrønland.

Rejs derop hvis I kan - men hold jer fra Kap Franklin!

Sv. Erik Worm.

Toner før og nu.

Der var engang for længe siden nogle gennemsigtige toner. De levede dengang, menneskene lige var begyndt at udvikle sig. Lad os kalde dem oldtoner. Disse oldtoner blev fremkaldt, når et urmenneske slog på et stykke træ og opdagede, at det fremkaldte en tone. Så prøvede han som regel at slå på et andet stykke træ og så på et tredje o.s.v. Senere fandt han ud af, at tonerne var forskellige, og så lavede han hele melodier. Ganske vist var den tids melodier meget monotone, men da menneskene ikke kendte andre, var de godt tilfredse med dem. Menneskene udviklede sig og med dem selvfølgelig tonerne. Oldtonerne findes endnu, de bliver bl.a. fremkaldt, når små børn synger. Men fra oldtonerne har fire hovedgrupper udviklet sig: Jazz, Klasisk, Calypso, Rock, Skiffle m.m. og underholdningsmusik.

Hovedgrupperne indeholder hver for sig et mylder af undergrupper, som hver for sig går jævnt over i hinanden. Dog er der visse kendetegn, og jeg vil her prøve at nævne de par stykker af dem, man ikke skal være professor for at forstå. Jazzens lidenskabelige blå toner fremkommer, om jeg så må sige under blod, sved og tårer. De har meget stærke rytmer og opfordrer derfor til at danse, selv i en meget tæt pakket sal. Melodien er som regel meget enkel og let at fatte for alle. Den klassiske musiks mere abstrakte toner er sværere at forstå og kan især for unge mennesker synes ganske uden mening. De adskiller sig fra de andre ved at de kræver arbejde af tilhøreren. Den tredje gruppes meget inciterende, røde toner, - nej, jeg tænker ikke på Ninas røde bluse - virker sædvanligvis meget indbydende på danselystne. De spilles, når man ser bort fra Rock, under mere stilfærdige former. Underholdningsmusikken er så broget, at den ikke har meget andet særpræg, end at den spilles for publikums skyld. Nu kan I selv vælge, eller lade være.

The Blue Note.

Trykknapper.

En amerikaner, der boede i Paris havde købt en Buick. En dag inviterede han en eddersmart fransk pige ud at køre. Amerikaneren skulle rigtig vise hende vognen, og han begyndte at trykke på forskellige knapper. Først gled kalechen fra, så rullede vinduerne ned, dørene åbnede sig automatisk og en bar kom frem under instrumentbrættet. Tilsidst trykkede han med et smil på en knap, så der strømmede frisk luft ind i vognen, hvorved pigens nederdel fløj lidt højere op end anstændigt er. Forundret spurgte hun: "Gør I amerikanere alting med knapper?"

Lidt om en regnebog.

En nu afdød regnebogsforfatter har fortalt, at han engang besøgte en skole, hvor man brugte hans regnebog. Bagefter fik han at vide, at en af de små elever var kommet hjem og havde fortalt sin mor, at de havde haft besøg af den mand, der havde "digtet" regnebogen.

Når jeg nu på opfordring skal fortælle Byungen lidt om mit forsøg udi digtekunsten, så lad mig begynde med at røbe at stedet, hvor jeg sadlede pegasus, var hovedbygningen, nærmere bestemt den dejlige, rummelige stue i østre fløjs inspektionslejlighed. Inde ved siden af boede alle tiders tøjinspektør: Nordahl Svendsen og i vestre fløj: min matematiske kollega C.C.Andersen.

Når drengene var lagt i seng, og sovesalsduksen havde fået dem til at sove, startede jeg min ædle gang og styrede efter det svage lys, som kom fra ruderne i vestre fløjs sovesal. Efter en farefuld tur ad den lange mørke gang ankom jeg som regel helskindet og i arbejdsdhumør til vestre fløj. Så satte vi A og B i gang med at grave grøfter, medens C (C.) og D (S.) røg cigarer. Når det første svære spørgsmål om hvor mange meter de to herrer kunne grave før alle cigarerne var røget, var besvaret tilfredsstillende, opstod det næste så at sige af sig selv. Med hvor stor hastighed måtte D og C bevæge sig pr. sekund, når de skulle nå om til N (S.) inden denne gik i seng. Dette var et meget fundamentalt spørgsmål at få klaret, for ellers kunne man jo ikke komme videre, dels var alle cigarerne røget, dels skulle man have sikkerhed for at A's og B's grøftegravning egnede sig for første mellem. Hvis N ikke kunne regne opgaven, var den for svær.

Undertiden regnede man jo forkert, N var gået i seng inden man nåede frem. Så fik man brug for en egenskab som er uundværlig for enhver, der giver sig af med regning og matematik: udholdenhed. Spørgsmålet var nu, hvor mange minutter det ville vare før C og D havde fået N vækket og overtalt til en lille tremandsbride, samt hvor meget de tjente i timen.

Når dette havde fundet sin løsning, var man nærved at kunne gøre dagens facit op, man manglede faktisk bare at regne ud, hvor meget man skulle sove i timen for at være udhvilet, når tjeneren væltede en kurv fodtøj af udenfor det lille bur, hvori man drømte om de millionoplæg ens samlede værker ad åre skulle udkomme i ----

Jens Damgaard Sørensen.

Sorø Skole og Opdragelsesanstalt.

Således var skolens navn, da jeg for nu snart 50 år siden tiltrådte min gerning her på stedet. Det var imidlertid et navn, der skurrede i manges øren, og man kunne komme ud for folk, der troede, at skolen var et optagelseshjem for vanartede drenge i lighed med rene opdragelsesanstalter rundt om i landet. Navnet blev derfor i Rektor Raaschou-Nielsens tid ændret til det nuværende.

Skolens ydre rammer var noget anderledes end nu, ikke så rummelige, derfor var elevtallet mindre end nu. I 1910, 274. Deraf var 104 alumner, 68 på hovedbygningen, 8 ovenpå Molbechs Hus og 28 på gymnasiet. Skoletiden var delt, fra 8-12 og om eftermiddagen fra 3-4³⁰, alumnerne havde morgenlæsetid fra 6³⁰ - 7³⁰, middagslæsetid fra 1³⁰ - 2³⁰ og aftenlæsetid fra 6 - 8³⁰ med pause til aftensmaden kl. 7. Alle læsetider på hovedbygningen overvåredes af en læseinspektør, der også havde pligt til at være til stede ved alle måltiderne, men selv fik han ingen mad. De tilsynsførende lærere fordelte sig med 3 ugifte på hovedbygningen, 1 gift i Molbechs Hus, og på gymnasiet havde rektor tilsyn sammen med en ugift lærer.

Noget af det vigtigste for en alumne var maden. Morgenmåltidet bestod af havregrød med mælk og smørrebrød uden pålæg. I spiseafdelingen fik han en flækket bolle og så meget rugbrød han ønskede, alt med smør. Middagen kl. 12¹⁸ var meget solid, det var kød, som regel steg hver dag. Om efteråret fik han en gang ugentlig gås eller and, skiftende 12 uger i træk, 4 om en and, 6 om en gås, denne luksus ophørte under den første verdenskrig. Kl. 4³⁰ serveredes der i store stabler "fem-mad" oppe på korskangenen, den bestod af to sammenlagte rugbrødsskiver med smør imellem. Aftensmaden var smørrebrød, dertil mælk og senere the. Skolen sørgede ikke selv for bespisningen, der var antaget en økonom, som for en vis sum for hver bespisningsberettiget havde forpligtet sig til efter et nøje bestemt skema at levere maden, ænderne og gæsene og alle festmiddagene: Kongens fødselsdag, konfirmation, skolens fødselsdag, Pinsedag - jeg husker ikke flere. Økonomen drev desuden landbrug fra Avlsgården, der hvor nu kedelhus o.s.v. har til huse. Jorden han dyrkede var skolens, som bestod af arealerne på begge sider af Fægangen. Fra dette landbrug leverede han naturalier til skolens køkken, hvilket kom eleverne til gode under den første krigs rationeringer.

Alumnepladserne var meget eftertragtede, men ofte måtte en elev bo flere år i byen inden han kunne gøre sig håb om at komme i betragtning. Der fandtes ikke alumnepladser til 1. mellem og 2. mellem. En dårlig ordning set med forældres øjne, men fra alumnatet var bestemmelsen god, idet uheldige

elever blev sigtet fra og kun egnede blev optaget som alumner.

Men elevantallet på skolen steg, og der krævedes en udvidelse af alumnatorer. Første udvidelse bestod i en tilbygning til gymnasiets bagbygning i 1920. Den gav dog ikke straks noget højere alumnetal, idet flere dobbeltværelser blev benyttet som enkelte, og de resterende pladser blev optaget af alumner fra Molbechs hus. Alumnetallet i gymnasiet var stadig 36, senere blev tallet forhøjet til 42. Men det var dog først da vænget i 1927 blev taget i brug, at alumnepladsernes antal steg betydeligt. Med 42 nye alumnepladser blev der nu ialt 150 alumnepladser.

Som vi ser, har skolen forandret sig, men hvordan med eleverne? Er de anderledes nu end før? Så kan I selv finde svaret. I tidligere tid kom eleverne i det væsentlige fra hjem rundt om i landet, hvor gymnasieundervisning var meget svær at opnå. Dertil kom ikke så få sønner af gl. soranere og den sidste kategori, der prægede elevansigtet her, var danske børn fra udlandet. Ingen af disse børn blev sendt hjemmefra, fordi forældrene ikke havde tid eller magtede at give deres børn en god opdragelse. Men efterhånden som landet blev fyldt med gymnasieskoler navnlig i Jylland, er disse solide landsbydrengene blevet hjemme. De to verdenskrige har afbrudt forbindelsen med danske i udlandet og skolen; og statens nye kostskoler i Rungsted og Birkerød har slugt to trediedele af de færingere, som vi ellers var pligtige til at optage. I stedet har vi fået et voksende antal børn fra hjem, hvor begge forældrene er optaget af arbejde uden for hjemmet og fra hjem, hvor en enligstillet mor skal løse disse håbløse opgaver: både at forsørge sig selv og børnene og give dem den fornødne opdragelse.

Elever, der har så forskellige oprindelse, må naturligvis være forskellige. Man kan forstå, at der nu stilles større krav til skolen opdragelsesmæssigt. Jeg ønsker ikke skolens gamle navn tilbage, men jeg vil ønske, at enhver vil tænke på, at skolen er og altid har været en opdragelsesanstalt.

Søren Thomsen.

<p>V. NEERGAARD-JACOBSEN Sold Storgade 7</p>	<p>Det største udvalg i toiletartikler!! SORØ MATERIALHANDEL Erik Larsen.</p>
--	---

ARMSTRONG i Falkonercentret.

Her i januar 1959 har vi igen fået lejlighed til at se og høre Louis Armstrong, selv om han ikke er den samme, som han har været. En stor del af koncerten var show, men alligevel var det en stor oplevelse at høre ham. Der er jo kommet flere nye i hans orkester. Der er trommeslageren Danny Barcelona, klarinetisten Peanuts Hucko og bassisten.

Særlig var Hucko god. Han havde blandt andet en meget fin solo. Bassisten var også meget fin, medens den unge trommeslager slog lige hårdt nok. Trommy Yuong spillede en meget fin solo, selv om han var lige showet nok. Billy Kyle spillede mægtig godt på flyglet, men alligevel kiggede han næsten ikke på tangenterne. Så var der Velma Middleton. Hendes stemme synes jeg ikke er noget at prale af, men hun var dog meget fornøjelig. Sidst men ikke mindst var der Louis Armstrong selv. Han var jo som altid prikken over i'et. Det er særlig hans charme, der gør det, selvom både hans stemme og hans trompet er værd at lytte til.

PONT.

Distanceblænderen (fortsat).

Løkken og omegn blev forkastet, for vognen var for god til at køre i sand. Til Hanstholm ville Hansen kun, hvis der var asfalt hele vejen, for hans vogn var en hurtigløber, der kun skal bekøre ordentlige veje. Bulbjerg mente han nok kunne gå an, da vejen derop var en cementbane. Men der kan kun køre en ad gangen, og desværre mødte vi en vogn for nedadgående, så vi måtte vige, hvorved et baghjul røg uden for det smalle cementbånd og ned i den bløde grønsvær. Da redningskorpset havde hevet os op, var det tid til at ile tilbage til gården, hvor vi skulle spise; inden turen gik mod København.

Gode gamle Olsen. Det var kun een week-end, jeg svigtede dig til fordel for en modbydelig pralende og krævende distanceblænder. Efter den oplevelse var det dobbelt rart at komme hjem og gense dit beskedne ydre og indre.

C.

Visdomsord af Storm P.

Puds deres vinduer med gåsefedt, så sparer De rullegardiner.

Kast aldrig det rene vand bort, før det er snavset.

BLEBAL

Bleballet blev i år ført op af Ole Lønsmann fra 3.ml. b. Vi bringer her hans tale fra kaffebordet i uforkortet form.

Kære rektorpar, mine søde unge damer, kammerater.

Jeg vil meget gerne på kammeraters og egne vegne bringe vort rektorpar vor hjerteligste tak, fordi de her i aften fører en af Sorø Akademis gamle og fornøjelige traditioner videre. Takken gælder selvfølgelig i lige så høj grad hr. Beck, hvis årelange erfaring vi ikke kan undgå at mærke på arrangementet, og hvis store indsats vi ikke kan værdsætte højt nok.

Bleballet er jo en af de traditioner, vi fra de små klasser ser hen til med glæde og forventning, og vi ved, at de ualmindelige, søde unge damer, der i aften gør festen dobbelt fornøjelig, ligeledes har glædet sig, lige siden de modtog rektors invitation.

Det med bleerne kan vi jo nok se bort fra her, men en ble i form af et lommetørklæde har nok ofte været på sin plads hernede. F. eks. når vi længtes hjem, når vi under frivillig tvang gik til dans, eller når vi efter den første dans svæddryppende fører vor dame tilbage. Måske vil bleen eller lommetørklædet atter dukke op, når vi engang ud i fremtiden sender en tanke til vor gamle skole. Jeg ved, at vi alle kun vil huske de lyse og lykkelige minder og blandt dem vil bleballet også være. Jeg synes, at alle vi der er til stede her i aften skal udbringe et tredobbelt leve for Sorø Akademi, og dette leve adresserer jeg til vort rektorpar og til hr. Beck med ønsket om, at Sorø Akademi må se en lang, lys og lykkelig tid imøde.

SORØ AKADEMI LÆNGE LEVE!

Vi har i år haft besøg af statsradiofonien, der var hernede for at optage bleballets åbning til en skoleradio-udsendelse om skolen. Jeg snakkede med en af radiofolkene, der blev student hernede fra 1935. Han var til blebal i 1929, altså for 30 år siden, og det var nøjagtigt det samme dengang, som det er nu.

Iøvrigt snakkede jeg med en moder, der var her sammen med sin søn. Hun var lidt utilfreds med de få siddepladser, der var i de forskellige sale, men ellers syntes hun, at ballet var strålende. En af de unge damer, der var med, syntes, at det bedste næsten var marschallerne, hun kunne næsten ikke lade være med at kilde dem under hagen, de så så stive ud. En anden havde været her før, nemlig sidste år så hun tog det lidt mere overlegent, men man kunne alligevel

mærke på hende, at hun var noget imponeret.

Der blev danset meget hele aftenen, og folk så ud til at mere sig dejligt.

Lærernes lanciers foregik i år i Ø H under ledelse af hr. Nordahl Svendsen. Den var uhyre fornøjelig at beskue.

Anden afdeling af ballet blev ført op af Jack (3.ml.b) med dame.

Det var som sædvanlig til Jensens orkester de fejende valse og quickstepper blev danset.

Bleballet i år er det sidste blebal, der bliver holdt her på stedet, da der ikke kommer en ny førstemellem efter sommerferien.

Ballet sluttede kl. 11³⁰, som sædvanlig, og de mange gæster tog hjem med endnu et dejligt minde om Sorø Akademi.

h.s.

BLUFF.

I 1920 blev jeg som ung forstkandidat sendt til genforenede Polen, som nu efter mange år genopstod som en selvstændig stat med godt 30.000.000 indbyggere. Et dansk firma, der ejede store skove i Polen, ønskede en dansk forstmand derned under disse ret kaotiske tider. Tidligere havde det danske firma administreret disse skove, hvortil der hører et savværk, igennem et tysk datterselskab. Da Tyskland havde tabt krigen (den første verdenskrig), gik det dengang i det nye Polen, som det gik i Danmark efter den sidste krig. Den polske stat konfiskerede al tysk ejendom. For nu at fremhæve, at der var tale om et firma, der i virkeligheden var dansk, skulle jeg ned for at overtage ledelsen af disse skove.

Da jeg skulle bo alene ude i skoven blandt polske og tyske arbejdere, forsynede jeg mig inden afrejsen med en stor revolver.

Da jeg kom til mit fremtidige arbejdssted ude i skoven, tog jeg bolig i et træhus for enden af den ret store plads foran savværket. I skoven på den anden side af pladsen boede et halvt hundrede arbejdere med deres familie i nogle små træhuse.

Da befolkningen i disse krigshærgede lande var noget forrådede, og det polske politi endnu ikke var opbygget, følte jeg mig ingenlunde tryk.

Jeg havde min revolver, men mine skydeforsøg, som jeg anstillede i en fjern skov uden vidner, faldt ærligt talt ikke heldigt ud.

En dag fik jeg en ide. Med et stort papir indrammet i trælister listede jeg mig en aften ud i en fjern skov.

På papiret malede jeg med sort farve en mandshøj figur, derefter skød jeg seks skud gennem figuren fra nogle meters afstand - de der ikke sad i hjertet sad i hovedet.

Næste dag, en solfyldt søndag, efter middag sad jeg i en kurvestol på terrassen foran mit hus. Jeg stillede skiven op et hundrede meter borte nede på savværkspladsen. Jeg affyrede et skud ned mod skiven, idet jeg sørgede for, at det ramte godt ved siden af. Arbejderne kom frem for at se, hvad der foregik.

Jeg lod som om, jeg ikke havde set dem. Jeg sad i min stol og kastede tilsyneladende meget skødesløst yderligere fem skud mod skiven, så gik jeg langsomt ind i huset igen. Jeg kiggede ud bag gardinet. Arbejderne listede ud for at se, om nogle af mine skud havde ramt skiven.

Jeg håber, de var uhyre imponeret over min skydefærdighed. Dels følte jeg mig langt trykkere nu, da jeg måtte være anset for en enestående revolverskytte.

"Den evige rige i Broby".

Sport.

En kort orientering!

Onsdag d. 28. januar var to håndboldhold i Haslev. Det blev til et nederlag og en sejr.

B-kampen.

Kampen begyndte med, at Helweg affyrede to brandskud, der begge gav mål. Sorø var foran 6 gange, men Haslev kæmpede sig op, og kampen endte 20-13 til os. Den store mand hos os var Helweg med 8 mål. Det, der manglede, var sammen-spil, men det skal nok komme.

A-kampen.

Vi fulgtes ad i begyndelsen, men så løb Haslev fra os. Kampen endte med 17-10 til Haslev. Niels-Ove var en af de bedste på vores hold.

Skolens A og B hold spillede onsdag d. 4. ds. om aftenen mod to hold fra Pedersborg. B holdet spillede først. Vi kom foran 3-0 på fint spil og vandt første halvleg overlegent 8-4. Efter pausen spillede Pedersborg stærkere, og de fik reduceret til 9-9, 12-12, og kampen endte 14-14. Pedersborg gjorde sig bemærket med et meget fint stregspil. Vi havde Willys hopskud fra wingen og Helweps langskud.

(sporten forts. s. 19)

K R Y D S O R D

1	2	3	4			5	6	7	8
9					10				
11				12			13		
14						15			16
						17	18	19	
20	21					22			
	23			24			25		
26			27				28		
29		30				31			32
33									

VANDRET: 1:lærestanstalt. 5:ø. 9:fugl. 11:retning. 12:dyr. 13:tone. 14:fald. 17:fald. 20:afsone. 22:gud. 23:tone. 24:to ens. 25:lade. 26:drik. 27:motorcykel. 29:bibelnavn. 31:bjergkæde. 33:drengenavn.

LODRET: 1:krydsning. 2:dyr. 3:frelste. 4:dyr. 5:griselyd. 6:gnaven. 7:tærer. 8: to ens. 10:vægtmål. 15:dyr. 16:afhængige. 18:insekt. 19:rum. 21: pigenavn. 26:mist. 27:tidsrum. 28:støj. 30:ukendt. 32:redskab.

Alle løsninger må være redaktionen i hænde senest d. 1. marts.

Red.

Hollandstur.

Vi var nu nået ned i Amsterdams hårde kvarterer, hvor vi så en del, vi havde hørt om, men aldrig tænkt os, at det var så råt, som vi blev overbevist om. Vi gik ind i en eller anden bule, og servitricen strøg lige i gulvet, da vi bad om coca-colaer. Hun sørgede fluks for, at 8 sodavand kom til at koste det samme som 16 høkerbajere. Efter at have siddet og nippet til vore sodavand i en times tod, kom der en flot sømand fra det danske skib, African Reefer, der lå i havnen.

Den næste dag fortsatte vi vor tur mod Haag, og vi strøg straks i baljen i Nordsøen. Nu forstod vi små danskere at der var noget om folks snak om bølger så høje som huse. Konsekvensen blev, at vi måtte stille op på række. Erik talte: "1-2-3-4-5-6-7-8-9-10-11-12-13-14, Qwist, 15-16-17 ---. Let's go. Vi kastede os ud i de frådende bølger, og tænk jer at prøve at drukne. Jeg har prøvet det, men vendte heldigvis tilbage med livet i behold. Omsider fik vi kæmpet os op til overfladen, og Erik talte: "1-2-3---."

Pludselig befandt vi os i fredspaladset i Haag. Her fik vi fat i en dansk guide, og hvor var det rart at høre dansk igen. Selve fredspaladsets far eller fædre er faktisk alverdens nationer. F.eks. havde Kina foræret paladset et gulv mosaiklagt med kinesisk marmor. Det havde taget kinesiske piger 3 år at lægge dette gulv, dette var bare et eksempel. Nu interesserer det vel folk, hvad Danmark havde givet. Danmark havde foræret et springvand, en sæl flankeret af fire isbjørne, det hele fremstillet af kongeligt porcelæn. Springvandet var vel på størrelse med, tja, en folkevogn. Når man tænker på, at en lille figur af porcelæn koster ca. 200 kr., så kan det jo ikke være nogen helt lille post. I Haag så vi også den berømte lilleputby, det var virkelig en storby. Her var alt, tennisbaner, lufthavn, havn, biografer, posthus, ja faktisk en kopi af Haag. Under hele forestillingen øsregnede det, og da vi kun havde sommertøj på, var der vist et par stykker, der blev ret våde. Nå, vi skulle vel også spille lidt cricket i Haag, så vi må vel hellere komme i gang. Hollænderne åbner med et par batsmen, der spiller alt fremad. Det endte i alt fald med, at Nørgaard måtte flyttes til en mindre udsat post. Pludselig beskyldte Hollænderne os for at være to forskellige klubber, fordi vi havde two different caps, we told them, eller I told them på meget gebrokkent engelsk, at vi både havde en skole og en klub i byen, så sagde de, at det havde de også, og så døde jeg. - Nå, men vi fik som sædvanlig klø og efter at være blevet svindlet. ---- Ja, forresten, nu skal I bare høre brødre. Hollænderne skulle lige have lavet et par points før sejren var hjemme, og de havde et godt og et dårligt særde tilbage. (forts. næste nummer).

Den lille grå mand.

Hansen var en lykkelig mand, men han havde et par forskellige smålaster. Som nu for eksempel det, at han røg lidt for meget, og kiggede lidt for meget efter flotte piger.

En dag da han skulle til at tænde sig en cigaret, skete der noget yderst chokerende, bedst som han holdt sin lighter op foran cigaretten, stod der en lille grå mand på hans skulder og viskede i hans øre: "Lad være med det." Hansen kiggede sig forvirret omkring, og pist var manden væk. De næste 14 dage skete der ikke mere, men så var han til selskab en aften, og da han havede sit glas, var manden der pludselig igen og viskede: "Lad være med det." Og så var han væk. Hansen blev mere og mere mystificeret, og samtidig mere og mere nervøs. Men nu havde han besluttet sig til at ignorere manden, hvad der så end skete.

Torsdagen derpå var Hansen ude i skoven med den allerdejlige pige, man kunne tænke sig. Da de så sad der på den lille bænk, hvor der netop var plads til to, og han netop havde lagt armen om skulderen på hende, stod manden på hans skulder og viskede: "Lad være med det." Hansen sprang ligbleg op, styrtede til stationen og tog det første tog ind til byen. - Den næste dag kastede han sig ud fra rundetårn. Det sidste han hørte og så, inden han ramte jorden, var den lille grå mand, der sagde: "Nu gider jeg altså ikke gå og passe på dig mere."

A.O.

Skibspositioner.

Gorm er blevet udnævnt til fører på m/s Jane.

Søsterskibet Kirsten er for tiden lejet af rederiet "Bulder".

Rederiet Frederiksvej meddeler, at barken Gitte er sunket med mand og mus.

Den lækre skude "Annemarie af Klosterporten" er blevet chartret af rederiet Hoff.

Medens matros Hanse har fået hyre på fiskerkutteren "Susanne" af Torvet.

Jens Rasmussen (den gamle mand og havet) er blevet reddet af det velafpudsede sejl-skib "Gitte".

Den islandske fiskerbåd "Tivi" leder indenfor tolvmilegrænsen efter løsgående fisk.

Sidste:

Styrmanden på barken "Gitte" H.Dumbo er blevet reddet.

Ærbødigst:

3. styrmanden
N.B. Hvis der skulle være fejl i oplysningerne, bedes det indberettet til søfartsbladet "Byungen".

LIBERTY

Fyldepennen

For

DIG!

forhandles overalt!

Sporten fortsat.

I A-holds kampen var holdene meget jævnbyrdige og kort efter halvlegen var stillingen 5-6. Anden halvleg startede i et brandhårdt tempo. Pedersborg kom foran 8-5. Pedersborg scorer igen, og vi reducerer til 10-8, ved straffekast når vi op på 12-10, men Pedersborg kommer foran 14-10. Niels Ove og Kofoed scorer hver et mål, og kampen ender 14-12.

VITS!

Og så er der mig!

To tomater går over vejen, en bil kører den ene over, den anden vender sig om og siger: "Kom så ketchup!"

I en geografitime:

Læreren: "Hvad fodrer man ørreder i ørreddamme med?"
Eleven: "Ørredfoder!"

Det siges, at den lille engelske mønt, en farthing, oprindeligt blev udmøntet, for at skotterne også kunne deltage i velgørenhedsforestillinger.

Og så var der:

Vaskekonen, der lagde hovedet i blød!
Lokomotivføreren, der var smalsporet!
(På dette tidspunkt tog Pontoppidan sin afsked).
(Så gik Nørgaard).
Hønen, der fik en på ægget!
Bokseren, der var nævenyttig! Og så var der ikke mere.

Hørt på stationen: "Kan du låne mig en krone til bussen?"
"Nej, jeg har kun en femmer."
"Det er i orden, så tager jeg en taxa!"

Nu kunne Dumbo heller ikke holde det ud mere!

Så var der to om brøndgraveren:

1. Han var bundløs.
 2. Han var ganske god på bunden.
 3. Den sidste ligger under vores standard!
-

Der søges nyt mandskab til redaktionen.

P.S. Advarsel!!! Redaktøren er fuldstændig håbløs!!!!

Byens største udvalg finder De hos

ORLA NIELSEN

Uniformer.

Står De og skal have ny uniform, bør De gå til ORLA NIELSEN. Gennem mere end 50 år har vi leveret til soranere og har som følge deraf gennem tiderne høstet store erfaringer til denne specielle kvalitet og forarbejdning.

Idag kan vi tilbyde Dem varer, der er uovertrufne i kvalitet og slidstyrke, stof der ikke nemt bliver blankt og som virkelig holder pres - kort sagt den rigtige KVALITET til akademi-uniformer.

Prisen er: 268 - 278 - 298 kr.

Uniformsfrakker.

Enten det skal være poplin-gabardine eller ulstres, vil De finde varen De søger.

Priserne er: 68 - 82 - 104 - 178 - 208 kr.

Vi har også det rigtige halstørklæde hjemme i den lækre patentstrikkede kvalitet.

Kr. 10⁸⁵ - 14⁵⁰ - 17⁵⁰

Vinterhuer i bedste udførelse, kr. 17⁸⁵

BLAZERMÆRKER kr. 10⁰⁰

GÅ TIL AKADEMISTERNES FORRETNING

ORLA NIELSEN

HERRE- og DRENGEEKVIPERING

Telf. 258

Sorø

Telf. 258